پښتو لنډۍ

الله دې تا په چا مین کړي
چې په تن روغ یې زړه دې پټ کوي دردونه

الله دې ژر تیاره ماښام کړي
چې کچکول واخلم د یار در ته ودرېږمه

اب کوثر جانانه راشه
د ښېلتانه پهٔ سفر ځم تږی بهٔ شمه

اب و دانه مې شوه تمامه
لیلا په زړه راکړل د تورو ګوزارونه

اباسین بیا پهٔ څپو راغی
پهٔ سر یې راوړهٔ سپینې خولې زېړ پېزوانونه

اباسین بیا څپې څپې دی
هره څپه یې ورانوي د پګړۍ ولونه

اباسین راغی غاړې غاړې
پهٔ سر یې راوړهٔ کشمیري د خیال شالونه

اپت وهلي کښت ته راغلم
نه یې شین توب شته نه هغه خوند راکوینه

اټې اټې زلفې دې توی شوې
د پا غوندې پهٔ دود دې سر سپین شومه

اجر و جزا د عمل حق ده
څوک چې د ښېکو عمل کړي ښېکي بهٔ وړینه

احمده خدای دې جنتي که
تر هندوستانه پورې تا کړي جنګونه

اختر به بیا وطن ته راشي
زړګیه تللی جانان بېرته نه راځینه

اختر پرونۍ پرون تېر شو
دا د دامان کوترو نن سرهٔ کړهٔ لاسونه

اختر پرون تېر شو عالمه
د بغدادو کوترو نن راغلل سیلونه

اختر په منډه منډه راغی
نه مې نتکۍ شته د نه د غاړې تاویزونه

اختر پهٔ ټوکو ټوکو راغی
نه مې اوربۍ شته نه د غاړې تاویذونه

اختر پهٔ ورځ دې سینګار کړ
څوک دې پهٔ زړهٔ دي که ډاډه وهې ټالونه

اختر ته ډېره خوشالېږم
زما دیار وعده اختر دی رابهٔ شینه

اختر چې تېر شي بیا بهٔ راشي
دا د ځوانۍ عمر پهٔ بېرته نه راځینه

اختر د واړو مبارک شه
دا د ځوانۍ عمر پهٔ بېرته نه راځینه

اختر دې تا ته مبارک شي
چې لاس او پښې دې بې حنا اور لګوینه

اختر له تا سره ښایېږي
نور خلک خوشې د اختر هوس کوینه

اختر نژدې دی روژه لاړه
لیلا بهٔ چا ته سرې منګلې ښکاروینه

اختر نژدې دی یاره راشه
مبارکي بهٔ یو وبل ته ورکوونه

اختره ستا د برکته
د جنکو په سینه زانګې زیړ ګلونه

اخر به مرم پاتې بهٔ نه شم
ته چې دا سپینه سینه ږدې پهٔ د ېوالونه

اخر بهٔ پاتې شې میدانه
مسافر کډۍ باروي وطن له ځینه

اخر بهٔ خاورې شې بدنه
که دې هر څو پر وطنو وګرزومه

اخر بهٔ خاورې شې جانانه
ما اشنا سترګې نا اشنا لیدلې دینه

اخر بهٔ خاورې شې صورته
که دې هر څونه پهٔ زربفتو کې ساتمه

اخر بهٔ دا دنیا شي ورانه
تر خاورو لاندې بهٔ شي ښکلي بشرونه

اخر بهٔ کند کچکول راواخلم
چې کبرجن جانان مې نه کوي پوښتنه

اخر بهٔ مرم پاتې بهٔ نه شم
که د فولادو کلا تاو له ځانه کړمه

اخر بهٔ وران شي پېښوره
د ننګرهار نجونې ښېرا درته کوینه

اخر ته داسې درته وایم
اجازه واخله چې جوړه کابل ته ځونه

ټولونکی: هیواد شېرزاد

پښتو لنډۍ

اخرنی ځای دې لحد دی ظالمه مه کوه په ما ډېر ستمونه
اخیري ورځ ده راته ګوره بیا به د یو بل د لیدو ارمان کوونه
ادکې موري څراغ بل کړه د مومن خان په وینو سرۀ شول بالښتونه
اذان په ځنډ کوه طالبه زه د جانان غېږې ته اوس ورسېدمه
ارام د زړۀ مې پرې و نۀ شو که مې له سرو سترګو وینې تویومه
ارمان ارمان تېره ساعته پیدا به نشې که ملنګ درپسې شمه
ارمان ارمان خپله وطنه د خپل وطن جامې مې ولوېدې له تنه
ارمان ارمان د دا کوره د ډکه شکوره به چاپېره تاوېدمه
ارمان ارمان دی لویه خدایه چې همېشه مې د جانان کړای مجلسونه
ارمان به وکړې وخت به تېر وي بیا به وطن راپسې ګورې نه به یمه
ارمان به هلته زما درشي چې سور پالنګ درته یوازې پاتې شینه
ارمان به هلته زما درشي چې کټ مې واخلي تورو خاورو ته مې وړینه
ارمان به هلته زما درشي چې مې څوځان په قبر وسپړې ګلونه
ارمان به هلته زما درشي چې مې د سخات پیسو ته ونیسې لاسونه
آسمانه درز وهه راولېږه په ما قیامت دی چې په ټولو قیامت شینه
اسماني تندر شوې جانانه په ما راپرېوتې ذرې ذرې دې کړمه
امانتي مې ګور کې کېږدئ که اشنا راشي ما به خپل کلي ته وړینه
آواز یې اورم کتی نشم په ښاپېرو مې سر و کار دی وبه مرمه
اوبه د برګودر خوړې دي زه د جانان لپاره کوزګودر له ځمه
اوبه د کوزګودر خوړې دي لیلا د یار لپاره برګودر ته ځینه
اوبه دکوزګودر خوړې دي زه د مین د پاره برګودر ته ځمه
اوبه دهر ګودر خو رېې دي جانانه ستا لپاره کوزګودر ته ځمه
اور چې بلیږي اخر مړ شي د مینې اور سرې تر عمره سوزوینه
اوښکي مې سیند غوندې بهیږی بیا به د سیند د غاړې نهکوم سیلونه
اول به ته ورته حیران شې که مې ښکاره کړه د زخمي زړګي داغونه
اول به کله کله غم و اوس مې دوتر شو کروندې پکې کومه
اول دې ویل چې رامین شه اوس راته وایې چې خپل کار کوه مینه
اول مې فکر درته نه و اوس مې د زړه ستنې کړې درپسې دینه
ایمان دې ښه راته معلوم دی په رواجي برېتو دې مه وهه لاسونه
بابا ته لاړې سوال دې وکړو په زړه دې زه وم که دې نور کول سوالونه
بابا دې ماوژلی نۀ دی چې راته نیسې دزړې ولې بندونه
باباکوچیانو ته مې ورکړه چې تورپېکی مې دښترو بادو هینه
باباګلان دباغه راوړه زۀ یې پېیمه جوړومه امېلونه
بابامې نۀ درکوي یاره لاړشه باباباندې مې وکړه تاویذونه
باباولې پرکندهاردی زما جانان یې وزیارت ته تللی ونه

پښتو لنډۍ

بابو ټيکس دې ببرته واخله
زۀ مې شيرين جانان د کن ته نۀ لېږمه

بابو ټيکس دې ببرته واخله
ما مرور اشنا پخلا کړ ببرته ځينه

بابو کره زمونږ وطن دی
جند وله تا ته سلامې راغلی يمه

باتې د تېلو پۀ زور سوځي
ما ته د يار غمونه اور شول ويې سومه

باچا رخصت راکه چې ځمه
چې پۀ وطن مو غنم زېړ لويې کومه

باچاهي تخت مې پۀ کار نه دی
جانان بۀ لوکا زۀ بې ورېي ټولومه

باد د جنت پکې لګيږي
د غرمې خوب د شاليلا د برې ته وړمه

باد د بهې پۀ کې لګيږي
د غرمې خوب بۀ د ليلا د برې ته وړمه

باد د پغمان له لورې راغی
زما د يار د زلفو بوی ما ته راوړينه

باد د خوتن دی را الوتی
يا عنبري زلفې جانان سنبالوينه

باد دې پلوله مخه يو سه
چې ګلابې مخ دې پۀ سترګو وو ينمه

باد سبا زما قاصد شه
زما شيرين اشنا ته يو سه سلامونه

باد سبا يار مې ويښ نه کړې
د سهار خوب پر هلک ډېر غالبه وينه

باد مې د يار له لورې راغی
پۀ وازه خوله به يې کوګل ته تېرومه

باد نن له پاسه که ښکې دی
بوی د جانان مې پۀ دماغ ولګېدنه

باده پر باد مې سلام وايه
پر هغه باد چې د اشنا پۀ لورې ځينه

باده په باد مې سلام وايه
په هغه باد چې د جانان په لورې ځينه

باده د خدای روی مې د روړی
ژر را ته وايه ګران زړګی څۀ حال لرينه

باده د يار حالونه راوړه
ظالمان شته دي ما و يار ته نه پرېږدينه

باده د يار له لورې راشه
ما ته ملهم شه چې مې جوړشي پرهارونه

باده سلام پۀ جانان وايه
هغه سلام چې باده تا راوړی ؤنه

باران د اوښکو مې وريږي
بې نيازه يار را ته پۀ زړۀ راکړل زخمونه

باران که اوري باک يې نشته
و اورې دې نۀ اوري چې لارې بندوينه

بارانه ورو ورو و اوريږه
د مسافر جانان مې نشته دالانونه

بارانه ورو ، ورو پرې وريږه
په مسافر اشنا مې نشته دالانونه

بارانه ورو ، ورو پرې وريږه
وړې ، وړې جنکۍ غره ته تللي دينه

باغ ته دې تګ مناسب نۀ دی
ګلان شرميږی مخ پۀ پاڼو پټوينه

باغ چې د زاغ پۀ حواله شي
بلبل نری فرياد کوي له باغه ځينه

باغ له دې تله مناسب نۀ دي
پخپله ګل يې ګل دې ستا سلام کوينه

باغچه پۀ ګلو ښه ښکاريږي
لکه د پېغلې سينه ډکه پۀ ګلونه

باغچې د ګلو شوې سمسورې
باغوان وختي لښتي پر باغ تړلي دينه

باغوانه باغ مې دې خوښ نه شو
چې پۀ کې نشته د رامبېل چامبېل ګلونه

باغوانه پاڅه چې سهار دی
ګلان د تندې د رته خواست داوبو کړينه

باغوانه ورشه باغ سوتره که
سبا د رځمه د ګلاب سيل بۀ کومه

باڼه دې مړه دي ښکته ګوري
لکه چې مور دې نوره کور کې بندوينه

ټولونکی: هيواد شېرزاد

پښتو لنډۍ

باڼه دی ورو جګ کړه شیر ینې
ما ته دی سم د زړه په سر ټو مبلی د ینه

بدن دریاب زړه مې ګودر دی
د غم ویلی پکې رګونه تللی دینه

بړستن دې واغوسته ویده شوې
په زړه دې نشته د شرین جانان غمونه

بله ډیوه شه راته کښېنه
زه دې پتنګ ستا د دیدن راغلی یمه

بنګړو دې نیمه شپه کې شرنګ کړو
زه دې بهر تمبو ته لاس په نامه شومه

بنګړي نیم ښکته کړه نیم پورته
چې په خالي مړوند دې سر ولګومه

بوټي راټول کړئ اور پرې بل کړئ
زموږ دستور دی په رڼا خوله ورکوونه

بورا به خدای په ګلو موړ کا
باغوانه ستا نیمګړی نیت مې ژړوینه

بیا به پدې کلي رانشم
د کلي مینځ د لېونۍ ورسېدنه

بیا به د کلي په منځ نه ځم
د کلي منځ دلېونۍ ورسېدنه

بیا به دیار کلي ته نه ځم
په خندا لاړ شم په ژړا بېرته راځمه

بیا به دې نوم په خوله وانخلم
بېګاه دې مور له دروازې شړلی یمه

بیا به نرۍ جامې ونکړم
باران لمده کړم اشنا ټوله ولیدمه

بیلتونه چیرته چې ځی لاړ شه
ګودر ته مه ځه چې بې تا پاتی شینه

بې غېږ له تا مې عمر ګران دی
زه به دا ګران عمر تر کومه تېرومه

بې ننګه ننګ راباندې وکړه
سبا مې ستا په سر پانسۍ ته خېژوینه

بې وفا هله راته وایه
چې ته لوګی شې زه لمبه نه شم مینه

بېګا مې مړ په خوب لیدلی
سبا مې سرو شونډو پټري نیولي وونه

بېګاه په خوب کې ژړا راغله
د میني یار مې در په در غواړي خیرونه

بېلتون په هر چا مېلمه کیږي
ما ته چې راشي نو کلونه تېروینه

بېلتون د خلکو د خندا کړم
ځکه هر وخت ګرېوان شلېدلی ګرځومه

بېلتون دې قدر رامعلوم کړ
اوس به سلام په دوه لاسه درته کومه

بېلتون یواځې په ما ندی
بېلتون شمال دی هره پاڼه رپوینه

بېلتون یوازې په ما ندی
د بېلتانه د لاسه ډېر فریاد کوینه

بېلتونه راشه سترۍ مه شې
زړه مې پښتون دی مېلمه نه خفه کوینه

بېلتونه کور دې راته ښایه
د زور دې نه یم ننواتې به درځمه

بیا به منګی ته ګو تی نه کړم
مور د ګودر د تلو نه ما منعه کوینه

پاچائي تخت مې پۀ کار نۀ دی
جانان دې لوکړي زۀبۀ وربې ټولومه

پاچائي تخت مې پۀ کارنۀ دی
مادې دیارلۀ څنګه نۀ جدا کوینه

پاس پر اسمان راشه رامداره
داسمې لارې راښېزونیولې دینه

پاس پراوږودې منګی مات شه
چې د سینې پۀ خوړ دې راشي سېلابونه

پاس پربام مه خېژه کوترې
پورته اسمان کې بۀ شین لمرشرمنده شینه

پاس په کمره ولاړه ګله
نصیب د چا یې او به زه درخېژومه

پاس په ګودر د پیغلو جنګ شو
د سور سالو میر منې ما تې ګډوینه

پاس په ګودر ولاړه ګله
یا به دې راوړم یا به مړ درپسې شمه

پښتو لنډۍ

پاس په ګودر ولاړې ګله
نصیب د چا يې او به زه در خېژومه

پاس په هوا راشه جانانه
لاړې کوځې د غمازانو ډکې دينه

پاس په هوا راشه جانانه
د ګودر لارې راښیزو نیولی دینه

پاس پهٔ اسمان کې ډزې وشوې
چاویل ملوک دی دبدرۍ سلام ته ځینه

پاس پهٔ اسمان کې ستوري ښکاري
اشناویدهٔ دی مایې وکړل دیدنونه

پاس پهٔ اسمان کې ستوری زهٔ وای
نجلۍ وبده وای مایې وکړای دیدنونه

پاس پهٔ اسمان کې ګړزهارشو
جینکۍ ژاړي کشمالې ړای وهینه

پاس پهٔ اسمان کې مرحباشوه
محمدوخوت دالله دیدارته ځینه

پاس پهٔ بلۍ کوترې راغلې
زهٔ پهٔ پوړودیارپوښتنه ترې کومه

پاس پهٔ بنګله کې فریادخېژي
یارنځوران دي یامین بېل شوي دینه

پاس پهٔ تیراا وره بارانه
د پېښورپهٔ برخه سېل دی رابهٔ شینه

پاس پهٔ سینه ځای راته جوړکه
مزل وهلې ځمکه ځای نهٔ راکوینه

پاس پهٔ کمرهٔ ولاړه ګله
نصیب دچایې اوبهٔ زهٔ درخېژومه

پاس پهٔ کمرهٔ ولاړې زرکې
بازمې رنځوردی لهٔ خولې وینې تویوینه

پاس پهٔ ګودرد پېغلوجنګ شو
د سورسالومېرمنې ماتې ګړوینه

پاس پهٔ هواراشه جانانه
داکوزې لارې بېلتانهٔ نیولې دینه

پاس د آسمان ستورو ته ګوره
په تا مې دومره دي د سپینې خولې پورونه

پاس د اسمان ستوروته ګوره
پرتامې دومره دي د سپینې خولې پورونه

پاکه مولا که ته يې واخلې
سرې سرې نه دی په بند يې ناسته یمه

پالنګ د سرونالۍ دزرو
لیلاد سروزروغنچه خوب پهٔ کوینه

پالنګ دیارسره ښهٔ ښکاري
نهٔ مې خوښېږي دابې یاره پالنګونه

پام کوه واردې خطانهٔ شې
دګلوځانګه دې پرسرولاړه یمه

پانسۍ دزلفوماته راکړه
زهٔ بېلتانهٔ پهٔ مرګ خوشاله کړم مینه

پاولی دیخ سینه دې تخت دی
چې درنژدې شم زړهٔ مې یخ لاندې کوینه

پتنګ پهٔ خاص څراغ مین دی
ښایسته خولمردی ځان پرې نهٔ کبابوینه

پتنګ خویوځل شهیدشوی
افرین ماته چې مدام سوزم مینه

پتنګه خاورې دې پهٔ سرشوې
شموته جوړشوهٔ پهٔ ښیښوکې مقامونه

پټن پهٔ منځ دبازارراغی
شمعې مخ پټ کړویلې نهٔ دې پېژنمه

پټن لهٔ شمعې پهٔ څنګ نهٔ ځي
زهٔ بهٔ دیارله غمه ولې پرڅنګ ځمه

پټن لهٔ ما نه زده کړه وکړه
ځکه خپارهٔ وزرونه شمعې له ورځینه

پټنه راشه کهٔ پرې سوځې
ستادا اجل شمعه پهٔ لاس کې ګرځومه

پټ بهٔ دزړهٔ دردونه تېر کړم
بې درده یارته بهٔ ونه وایم حالونه

پټ بهٔ دیار لهٔ غمه ژاړم
پټې بهٔ وینې لړمانهٔ ته تېرومه

پټ بهٔ دیار لهٔ غمه ژاړم
چې مې پهٔ درد ظالم خبر نهٔ شي مینه

پټ د ګودر په غاړه کینه
چې یاره پټ په پټ وکړو دیدنونه

پښتو لنډۍ

پټ کرمونه درب ډېر دي
جانان ته وایه وارخطائ شي مینه

پټکی دې کوږ په وریځو کېده
زه د همزولو په کتار کې ناسته یمه

پخوا به کله کله غم وو
اوس د غمونو قافلې راسره ځینه

پر ګودر څه بلا لګیږی
چې کشر ورو یې بدرګه ورسره ځینه

پر ګودر ګنې ونی کیږده
چې شا لیلا منګی په سوری ډکوینه

پر ګودر ننبه راته کیږده
د ما زدیګر اوبو له ځم وا به یې خلمه

پردېس ځوانانو سره خوند کړي
چې جنګی په سفر ځي ارمان راځینه

پرګودر سپینه سینه اوړی
په لاره تیر یدم ودی ویشتمه

پرګودر سور سالو ښکاره شو
ماوې دی تورو اوبو اوروا خیسته مینه

پرهر پرهر په توره راشې
چې پرهرونه دې ګنډم خوله درکومه

پرېږده چې خړ سېلاب مې یوسي
په لامبوزن اشنا مې ډېره نازیدمه

پرېږده چې سپي مې غوښې وخوري
بې وفا یاره در په در دې لټومه

پرېږده چې سرو وینو کې رنګ شمه
د نیمې شپې له دیدن نه کراریدمه

پلار یې د بر کلي ملک دی
لور یې د کوز کلي منګي راډکوینه

پلار یې دبر کلی ملک دی
لور یې د کوز کلی منګی راډکوینه

په اخرت به لالی غواړم
په دې دنیا یې ظالمان نه راکوینه

په اخرت کې به ناري کړم
چې ناداني وه په ګناه نه پوهېدمه

په اوښکو لوند ګرېوان مې ګوره
ستا له پېغوره مو رپه کور بند کړی یمه

په باغ کې سرې غوټۍ ته وایه
چې تا ته تور کشمالي ډېر سلام کوینه

په بام ولاړه یمه زنګېږم
د خوبه نه یم د یار غم غلطومه

په بل وطن کې پیدا نشوې
د نارنج ګله ننګرهار ته به درځمه

په بنګو چرسو مې کار نشته
چې د جانان په کوڅه تېر شم نشه شمه

په پتاسو دې اموخته کړم
اوس د جوارو ډوډۍ خوند نه راکوینه

په تصور مې ځان پاچا کړ
چې سر مې جګ کړلو ګدا د دونیا ومه

په تن مې تور چینجي لګیا شول
زړه تربنه ساتم پکې ستا مینه لرمه

په تناره مه ورغوړېږه
د وربل څوکې به دې اور وسوزینه

په تور لحد کې به ناري کړم
زه د دنیا نه ارمانجن راغلي یمه

په تورو ټوک شي مړ مشي
چې پرهرونه دې ګنډم خوله درکومه

په تورو سترګو یې شهید کړم
توري جنډې رابا ندې ودروئ مینه

په تُهمت مه شرمېږه یاره
په ښو ځوانانو پسې تل وي تُهمتونه

په جدایۍ دې خفه نه یم
خفه پدې یم چې رقیب دې خپلوینه

په جهان دوه څیزه مزه کا
یا سپینه خوله یا د بوړي توپک غږونه

په څه خفه په څه جدا شوې
اوس راته وایه چې توبه ترې اوباسمه

په خوله به جنګ درسره وکړم
د زړه کوڅې به درنه ولې ببلومه

په خوله به جنګ درسره وکړم
د زړه کوڅې درځنې کله بیلومه

پښتو لنډۍ

په خوله به جنګ درسره وکړم
د سترګو لاندې به زارۍ درته کومه

په خولې توبې توبې اوباسم
په تا مین زړګی توبې نه قبلوینه

په دا یوه خبر خوشحال یم
چې خان غریب به ټول یوې خاورې ته ځینه

په دا سې خلکو دې بدل کړم
چې د عزت سرمایه بالکل نه لرینه

په دیواله مې سر اوچت کړو
جنۍ لګیا ده ځانله سترګې توروینه

په زړه به لویه تیګه کېږدم
جانانه تانه به یې ورو ورو صبرومه

په زړه دې ډېر داغونه راکړل
ستا د جفا کیسې به چا چا ته کومه

په زړه مې غر د ګیلو پروت دی
هله به یې وایم زه دې سر په زنګون ږدمه

په زنکدن دې ژبه بند شه
ما ته دې ټول عمر دروغ ویلي دینه

په زنکدن کې مې رانغلې
د جنازې لاندې مې مه ځه مخ تورنه

په زنکدن مې راحاضر شه
بیا تر قیامته پورې نشته دیدنونه

په زنکدن مې راحاضر شه
چې په سلګو کې سترګې تا ته واړومه

په زیارتونو به جوړ نه شم
ما به د سپینې خولې ازاد اخیستی وینه

په ژړا هغه خلک ژاړي
چې د محفل یاران یې تورې خاورې شینه

په سپینه ږیره راپسې شوې
رب خو دې مړ کړه د لمسۍ په ځای دې یمه

په سر دې کوم غماز ولاړ دی
چې دې زما غریب یارۍ ته نه پرېږدینه

په سور سالو کې ګناه نشته
ګناه نجلۍ کې ده چې ړنګه بنګه ځینه

په صبر صبر پوره نشوه
سبا مې نیت دې بې صبرۍ ته ملا تړمه

په صورت روغ درته ښکارېږم
لکه غنم د زړه په سر چاودلی یمه

په غټو سترګو دې مین شوم
ځکه مې غټې غټې اوښکې په مخ ځینه

په غم کې ستانه کمه نه یم
لېونۍ نه یم چې به کلي خبرومه

په کټ کې سمه شه ځای راکړه
لکه لړم په دېوالو رااوښتی یمه

په کشمالو کې مې حلال کړئ
چې جنازه مې ښاپیرې اوچتوینه

په کوڅه تېر شوم ګناهګار شوم
شړنګار یې خېژي زولنې راته راوړینه

په کوژدن شوې مئین مه شې
ته به ولاړ یې دا به بل ته ودوینه

په ګودر سور سالو ښکاره شو
ما ویل دې سپینو اوبو اور واخیست مینه

په ګودر څه ټکه لویدلې
چې کشره خور یې بدرګه ورسره ځینه

په ګودر سور سالو ښکاره شو
ما وېل دا سپینو اوبو اور واخیست مینه

په ګودر سور سالو ښکاره شو
چاوې سالو دی وچاوې اور ولګیده

په لاره تلې کږه وږه شوې
د ډېره خاله دې زېړ ګل وشرماونه

په لاره تلې مخ دې راستون کړو
د ظالم لورې په ګولۍ دې وویشتمه

په لښتي ټوپ کړه بیا راټوپ کړه
چې د اوربل روپۍ دې ګډې وډې کړمه

په لوی ګودر دی څنې پری ولی
په نری بادی یې وچوی مین دی کړمه

په ما دې ټول کلی خبر کړ
په تا دې یو دا دا خبر دی زړه دې چوینه

په ما دې ځوانه ځواني اور کړه
په تا دې اور شي د همزولو مجلسونه

Hewad Afghanistan
www.hewad.com

ټولونکی: هیواد شېرزاد

پښتو لنډۍ

په ما دې کړې څه بلا ده چې دې د درخاورې په جېب کې ګرځومه

په مخ دې شړک د زلفو راکړو څکه مې اوښکې د ملالو سترګو ځينه

په مرک به دوارړه سره مړه شو ارمان مې دا دی چې به وړاندې وروسته شونه

په مرګ به مړ راپسې نشې دا لباسې اوښکې د هر چا په مخ ځينه

په مرګ به مرم پاتې به نشم ګور ته به يو سم ستا رټلي ځوابونه

په مرګ دې نه مري جانان خوږ دی په رنځ دې پرېوزي چې پوښتنې له ی ورځمه

په مسافرو مې زړه نه سوو اوس مې پرې سيزې چې مې يار مسافر شونه

په ناعلاجه مرض پروت يم په اشنا دوه قدمه ګران دې نه راځينه

په نيمه شپه دې ببرې راوړې ببرې دې نه خورم ما توتان خوړلې دينه

په نيمه شپه راشه جانانه د زړه تمبې مې نيمکښو پرې ايښې دينه

په وينو سور لکه ګلاب شه پښتنې ناوې به دې تور اوربل کې ږدينه

په يار مې ترخې زرغونې شوې زه يې د ديدن په تمه يم چې رابه شينه

په يارانه دې پوې نه شم په جدايۍ دې لکه مالګه اوبه شومه

پېزوان په کورمه کې جوړېږي د پېښور زرګره مات دې زه لاسونه

پېزوان مې ستا برېتو کې بند شو تر دروازې پورې جوړه درسره تلمه

پېزوانه ستا نه ګيله من يم د ليلا سرې شونډې خو تا ښکل کړې دينه

پېزوانه کوز شه اوبه وڅښه سبا اختر دی په سرو شونډو به دې وړمه

پېغلتوب نيمه پاچاهي وي ورک ناويتوب شه چې دوه نيمې ورځې وينه

پيغله ګودر ته روانېږي زړه يې منجله کړو پری منګی راوړی مينه

تا به په سرو وينو کې پرېدې ما ژړوې د معشوقو دغه ظلمونه

تا چې په مخ څپېړه راکړه د دلاسې سرې مې نشته وبه مرمه

تاسی دی بر ګودر ته ګوری د بيغلو جنګدی منګو تی ګذاره وينه

تپه تياره ده نه دې وينم بنګړو ته شرنګ ورکړه چې ودې پېژمه

تر هديرې راسره لاړ شه د جنازې بازو مې پرې نه دې مينه

تردې پوړې ټوپک دې ځار شم په غاړه ستا دی کړه زه درسره ځمه

تکل به کله د راتلو کړې زه دې د لارې څوکيداره ناسته يمه

تنور چې تود شي اخير سوړ شي زړه چې مئين شي هميشه لمبې وهينه

تورو ته سپين خلک پيدا دي څکه د سترګو تور د سترګو مينځ کې دينه

توره به نه کړې نو به څه کړې چې دې شبدې د پښتنې رودلې دينه

ته بې وفا شوې زه دې هېر کړم زه بې وفا نه يم چې تابه هېرومه

ته چې په ما پورې خندا کړې خدای دې مئين کړه چې زما د خندا شينه

ته چې زما د يارۍ نه وې زما ويده زړګی دې ولې وېښونه

ته چې زما قبر ته راشې زه به په قبر کې اشنا خوشاله شمه

ته د کوهاټ په غاښې راشه زه دره وال ټوپک په غاړه ګرځومه

ته د ګودر غاړی ته راشه ما په منګی کې پراتی راوړی دينه

پښتو لنډۍ

تهٔ ماز دیګر ګودر ته راشه — پهٔ ګودر کیږی په اسانه دیدنونه
تهٔ ماز دیګر ګودر ته راشه — زهٔ به منګی په لپو ورو ورو ډکو مه
ټبر دې ټول راباندئ ګران دی — زهٔ ستا لپاره د ورو سلام کوومه
ټکرې د ځان پسې راکاږې — خاونده خدایه مېلمنه به د چا وینه
ټکي دې وکړه ټکه یاره — ستا دې ټکي زما دې صبر په خدای وینه
ټنګه وعده راسره وکړه — د جنکو په وعده نه شته اتبارونه
ټوپک ویشلی به خدای جوړ کړي — سترګو ویشتلی به رنځیږي مړ به شینه
ټوټې ، ټوټې په تورو راشې — د بې ننګۍ آواز دې رامشه مینه
ټوټې ټوټې درباندئ زهٔ شوم — په بخملي سینه دې نور کوي خوبونه
ټوټې ټوټې زړه به راټول کړم — بیا به په نوم د یارانې سړی رټمه
ټول مې د زړه په سر راټول شوې — میرات شې غمه په خندا دې تېرومه
ټیکری د ځان پسې راکاږي — خاونده خدایه مېلمنه به د چا وینه
جانان په هیڅ نه رضا کیږي — د دروغجن ملا دې ورک شي تعویذونه
جانان زما زهٔ د جانان یم — که په بازار مې خرڅوي ورسره ځمه
جانان زما سره پښتو کړي — چې سترګې توري کړي لکۍ ورته پرېږدینه
جانان مې ستوری د اسمان دی — نه ورختی شم نه مې زړه صبر کوینه
جانان مې لاړو اسماني شو — اسمان چې ځمکې ته راځي قیامت به وینه
جانانه تور ځادر په سر کړه — ځان مرور کړه چې جرګه درولیږمه
جانانه ته خو داسې نه وې — د چا خبرې دې ضرور منلي دینه
جانانه ته خو داسې نه وې — ښایي جواري دې دبل چاخوړلي دینه
جانانه خپل وطن ته راشه — پردی وطن د مېړو قدر کموینه
جانانه خپل وطن ته راشه — په دالانونو کې دې لګي خړ بادونه
جانانه خپل وطن ته راشه — غمازان ستا په جدایۍ اختر کوینه
جانانه خپل وطن ته راشه — که خلک ډېر دي پرې اباد دي خپل کورونه
جانانه دومره په ما ګران یې — چې ته روان یې زهٔ دې شمارم قدمونه
جانانه دومره را سره واي — لکه بر یښنا چې د با رانه سره وینه
جانانه راشه چې پخلا شو — زمونږه ځوک دي چې به مونږ پخلا کوینه
جانانه راشه چې پخلا شو — عمر د ژمي ماز دیګر دی تېر به شینه
جانانه راشه دا دی وخت دی — پلار مې د سر سودا د بل سره کوینه
جانانه راشه که دیدن کړي — د زنکدن خولې په ما راغلي دینه
جانانه راشه که راتلی شې — ښکلی بشر مې په کفن کې پټوینه
جانانه زېری مې درباندئ — زمونږه کډه ستاسې کلي ته درځینه
جانانه ستا د زړه لپاره — زهٔ په غرمه د ګودر غاړی له درځمه
جانانه ستا دیدن لپاره — زهٔ په زړه شپاله کې ببرې ټولومه
جانانه ستا دیدن لپاره — زهٔ د کابله په ټکس راغلی یمه

پښتو لنډۍ

جانانه غلی غلی ګوري
یا دې څه ورک دي یا دې زه لیدلې یمه

جانانه غم دې دومره خوړ دی
چې د دنیا خواږه یې خاورې ایرې کړنه

جانانه فکر پکې وکړه
مینه سور اور دی وارخطا نشې مینه

جانانه ولې لېونی شوې
په لاره ځې په تیګو ولې زیارتونه

جانانه وینې یې که ویده یې
ستا په کوڅه مې لاس ترلی تېروینه

جدایي راغله لاړې دوه شوې
مرګ مې قبول دی جدایي نه قبلومه

جنۍ د پلاره دی ویریږم
ګودر ته راشه کور ته نه درسره ځمه

ځان په ازغو باندې سوری کړه
که چېرې غواړې دیار غېږه کې خوبونه

ځان د وطن په شمع سیزه
چې پتنګان دې د زیارت طواف کوینه

ځان دې زما په دیدن موړ کړه
بیا به مخ په سپین کفن کې پټوینه

ځان یې زړو جامو کې جوړ کړو
لکه په وران کلي کې باغ د ګلو وینه

ځای د داغلو په کې نشته
جانانه ځله داغوې داغلي زړونه

چا یې پلو لیدلی نه و
اوس د تورخم په سرک ځي سرتور سرونه

چرګه مرۍ کې ناسور شه
زه د لیلا غېږې ته اوس راغلی یمه

چنار به ولې سر لوړ نه کا
چې جنکۍ ورلاندې سترګې توروینه

چې په ژوندون مې په کار نشوئ
که مې د قبر مجناور شې څه دې کړمه

چې په ښایست مې خفه کیږې
نور به د ځمکې خوب کوم چې ژېړه شمه

چې په مرض مې نه پوهېږې
طبیبه مه ګوره زما د لاس رګونه

چې پېغله لور یې په کاله وي
پس د ماښامه دې پنځه‌زی ګرځوینه

چې پېغله لور یې په کاله وي
د هغه کور سابه جواری مزه کوینه

چې تاته ګورم ژړا راشي
چې ځانته ګورم په ما لا ډیر دي غمونه

چې تورو خاورو ته مې سپاري
په خولې مې کېږده د سورکو شونډو سرونه

چې توره نکړې نو به څه کړې
چې دې شېدې د پښتنې رودلې دینه

چې جنازه مې روانیږي
پاس په کفن باندې مې وشینده ګلونه

چې چېرته ته وای هلته زه وای
نصیب تقدیر مې له تا لرې ګرځوینه

چې څوک له خپله ځانه درون دوي
ټولې دنیاته د درانده ګومان کوینه

چې خط مې وایي ورته ژاړه
ما چې لیکه ورته مې ډېر ژړلې دینه

چې خویندې کنښېنې ورونه ستایي
چې ورونه کنښېنې خویندې بل ته ورکوینه

چې د دیدن نصیب یې نه وي
په یوه کوڅه کې سره وړاندې وروسته شینه

چې راپسې نشې قرانه
زه د جانان لپاره لاس درباندې ږدمه

چې ژوندون وي جانان به راشي
چې ژوندون نه وي بیا به نه وي دیدنونه

چې سا مې اوځي رانږدې شه
په دواړو سترګو راته کیده سره لاسونه

چې سترګې تورې کړم شرمیږم
چې شونډې سرې کړم غمازان مې نه پرېږدینه

چې سر زما وي څنګل ستا وي
د هغه وخت په انتظار یم رابه شینه

چې سر زما وي څنګل ستا وي
مزه به دا وي چې ویده د عمر شمه

پښتو لنډۍ

چې سړی هر څو مره پښتون شي — زړه چې مئین شي پښتو ټوله ترېنه ځینه
چې سور پرتوګ دې وکړو — نور یې زمونږ د کلي منع کړه چې مرمه
چې عاشقي یې کړې نه وي — د پادې خر دی سبا ځي بېګا راځینه
چې عاشقي یې کړې نه وي — هغه به څنګه د ایمان دعوه کوینه
چې فکر بند په زولنو کړم — چې رانه خلاص شي برابر جانان له ځینه
چې کله کله راپه یاد شې — د بوال ته کېنم ځانته غلی وژاړمه
چې کلي واله مې ګنهلې — ځکه مې سوال د سپینې خولې درته کاونه
چې ماز د یګر شی زړه مې ښه شی — په ګودر حوړ شی د منګیو کتارونه
چې مازد یګر شی عاشقان ژاړی — چېته له خیاله منګی وړی په ګودرونه
چې مې په جېب کې دولت ډېر و — خپل مې لا څه چې د پردو خپل شوی وم
چې مې د تورو سترګو وارو — د چا به کار و چا به هسې غږ کوونه
چې وعده وکړې پوره یې نکړې — ژبه یې پرې کړې چې وعدې پرې نه کوینه
چې وي پښتون او پښتو نکړي — داسې کسانو ته به ګورې کړنګونه
چې هدیره باندې تیرېږې — زما مزار ته مخ راواړوه مینه
چې یوړم یوړم او بو یوړم — چې بې ګودره ګډ یدم او بو به وړمه
چېرته عاشق سړی ولاړ دی — ساړه ساړه اسویلي کړي باد یې راوړینه
څانګه به نن سبا کې ګل شي — ما یې په سر کې سرې غوټۍ لیدلي دینه
څنګ ته مې مه راځه جانانه — سبا به بوی د لونګین درځخه ځینه
څنګه په سپینه جامه ګرځې — رب دې مئین کړه چې خیرن دې ووینمه
څنګه د ورایه په خندا شوې — لکه چې غم دې د زړه ټول هېر کړی وینه
څنګه نرۍ یې لکه لښته — مور دې ړنده شه چې په تا او به راوړینه
څوک په رضا له ملکه نه ځي — یا ډېر غریب شي یا د یار له غمه ځینه
څوک چې په چا باندې مین شي — هغه غمجن شي د هر چا د خندا شینه
څوک چې په شنو سترګو مین شي — پس د ماښامه دې پنځه زی ګرځوینه
څوک چې د ښکلو وفا غواړي — ما ته کیسه د صنوبر راياده شينه
څوک چې د یار په غېږ کې پروت وي — په نورو خلکو د ړندو ګومان کوینه
څوک مې د حاله خبر نه دی — لکه چنار مې په ډډ اور ولګېدنه
خاونده دا ګناه مې معاف کړی — بیا به د خوړ په عاړه نه کرم ګلونه
خال به د یار له وینو کیدم — چې په شین باغ کې ګل ګلاب وشرموینه
خال یې په غونډه زنه کېده — بیا ما ورپرېده چې پرې څه نخرې کومه
خاورې د یار د کوځې راوړئ — پاس په کفن کې (لا اله) راته لیکینه
خاونده بیا دې پسرلی کړو — جونه شفتل کړي وړکي سیل ته تللي دینه
خاونده بیادی ماز د یګر کړ — په ګودر جوړشو د منګیو کتارونه
خاونده ټوله مې ترې ځار کړې — زما په سر یې غرغرې منلي دینه
خاونده څه چارې راوشوې — نه مې یار یار شو نه یې خلاص د غمه شومه

پښتو لنډۍ

خاونده دا به دې رضا وي
چې د ځوانۍ عمر په غم کې تېرومه

خاونده دا به دې رضا وي
چې نور دې ګل کړل زه غوټۍ ورژېدمه

خاونده دا به ستا رضاوي
چې دځوانۍ عمر په غم کې تیرومه

خاونده دا ګناه مې معاف کړې
بیا به د خوړ په غاړه نه کرم ګلونه

خاونده سل ځله ژوندرا کړې
چې دجانان په مینه سل ځله مړشمه

خاونده کوم یو پکې خوښ کړم
مرګ او بېلتون راته جوړه راغلي دینه

خاونده ما خو داسې نه وېل
چې مسا پر شم څوک دې خیر نه راکوینه

خاونده ما د ګودر ګل کړې
چې جنکۍ مې شوکوي سر کې مې ږدینه

خاونده ما دګودر ګل کړې
چې جنکي مې شوکوي سرکې مې ږد ینه

خاونده مرګ په ځوانۍ ورکړې
چې جنازه یې د ارمانه سره وړینه

خاونده مرګ په ځوانۍ ورکړې
چې کلي کور یې د ځوانۍ ارمان کوینه

خبر مې کله کله اخله
د لېونتوب آواز مې نن سبا درځینه

خپلو جامو سره مې خښ کړئ
جانان په غشو د ښو ویشتلی یمه

خدایه د مور یې ورته پام کړې
چې په لنډۍ زنه یې ووهي خالونه

خدایه دا مور یې لېونۍ کړې
مئین پرې زه یم اوس یې بل ته ورکوینه

خدایه کوچیان په کوچ روان کړې
چې دا ښایسته بدرنګې ګډې وډې شینه

خدایه ګورګورې تورې مه کړې
جنکۍ سرې شونډې ورځي تورې راوړینه

خدایه مئین څوک په چا مه کړې
چې وس یې نه رسي په مخ یې اوښکې ځینه

خدایه نرۍ نرۍ باران کړې
چې د لیلا ګډې ترلې پاتې شینه

خدای به دې بیا راته محتاج کړي
زومبک زومبک څښې مې بیا راغلي دینه

خدای به دې زلفې په لاس راکړي
ماته د کلي ماشومان دوعا کوینه

خدای به مو بیا سره یو ځای کړي
د سمال راواخله اوښکې پاکې کړه مینه

خدای په وړې جلکۍ مئین کړم
د کوټنو ګټې په ما راچلوینه

خدای خو دې دا ځلې راجوړ کړه
بیا مې توبه ده ښېرې نه درته کومه

خدای خو دې دا ځلې راجوړ کړه
خلک به وایي چې سپېره دی یار یې مرینه

خدای دې په تنګه کوڅه راکړه
چې د سینې روپۍ دې ګډې وډې کړمه

خدای دې په داسې ځای کې راکړه
چې ته ناري کړې زه دې غېږ کې ټینګومه

خدای دې په سر منګی ټوټې کړه
چې په اوږدو زلفو دې راشي سېلابونه

خدای دې په واورو کې ایسار کړه
چې د تودې غېږې مې درشي ارمانونه

خدای دې د پوزې پېزوان مات کړه
چې د زرګر په دوکان دواړه یو ځای شونه

خدای دې د خولې لاړې دارو کړه
زه درتلی نشم بس دوعا درته کوومه

خدای دې زما کړه غونډې منډې
په سر به پنډې چلوم تابه ساتمه

خط مې لیکو قلم مې مات شو
د جانان نوم رانه نیمګړی پاتې شونه

خلک به وایي چې وړه ده
وړې زما په زړه چړې منډلې دینه

خلک تپوس له د رنځور ځي
زه چې رنځور شم د جانان تپوس وړمه

پښتو لنډۍ

خلک چار ګل خونړی بولي
ما د نتکۍ په ډنډر ډېر وژلي دینه

خلک دې وایي ټُهمتونه
زه د لیلا په غېږ کې چا لیدلی یمه

خلک زیارت له پټاسې وړي
زه د جانان لپاره غونډه روپۍ وړمه

خلک شراب وڅښي نشه شي
ما د لیلا د لاس او به نشه کوینه

خلک قیامت ته خفه کیږي
زه خوشالېږم چې جانان به وینمه

خلک له غمه امان غواړي
زه د جانان په غم کې ډوب خوشاله یمه

خلک مې ټول تپوس له راغله
هغه رانغلو چې یې پروت له غمه یمه

خلکو زړې یارۍ تازه کړې
زما په نوې یارۍ اور ولګېدنه

خلکه ګودر ګوري ګډیږي
زه بې ګودره ګډېدمه لا هو شومه

خمارو سترګو ته دې وایه
چې مې ما شوم زړګی نور نه ازاروینه شي

خندا کوې یاري دې نشته
تشه خندا د لباسې جنکو وینه

خود به یې زه د در ملنګ یم
چې سپینه خوله را ته خیرات کې راکوینه

خولګۍ دې خورم نه پرې مړېږم
نامردې تا پکې ګنې کرلي دینه

خولګۍ دې خورم نه پرې مړېږم
نامرې ټوله راپشا شه چې دې وړمه

خولګۍ مې خوره ځو یې خوړای شې
شکره نه ده چې په تول به کمه شینه

خوله به په زوره درنه واخلم
وړوکی نه یم چې ځاري درته کومه

خوله به تر شونډو لاندې درکړم
په تورو غاښو مې لونګ کرلي دینه

خوله به د خدای په رضا درکړم
منګۍ مې ولی ښوروی لنده دې کړمه

خوله د ډیوې رڼا کې راکړه
په توره شپه کې دې زلفان خولي له راځینه

خوله د ملا د لور خوږه وي
د شکرانې چرګان یې ټول خوړلي وینه

خوله دې د تریو انار دانه ده
د رنځورانو قافلې درپسې ځینه

خوله دې د سپینو زرو جام دی
زما پرې پام دی چې موزې پرې او به څښینه

خوله مې غوښته ژبه یې راکړه
خدایه سخي نجلۍ ته ورکړې جنتونه

خولې ته مې سوړ او سېلی راغی
زړګیه بیا به دې جانان یاد شوی وینه

د اباسین څپې دې یو سه
چې مور دې شګې لټوي پلار دې خوړونه

د اسرې منګولې نرۍ غاړه
ګودر ته لاړه دچا ژوند خرابوینه

د اواړه ستا د زړه لپاره
چې د همزولو نه جدا ګودر له ځمه

د اوبو غړپ کولی نشم
په زړه مې ستا د مینې لیک دی وران به شینه

د بې وفا جانان د لاسه
د زړه د پاسه مې پولۍ ولاړې دینه

د بې وفا نامه دې راکړه
تا څه لیدلي دي زما په زړه داغونه

د تور لحد نه مې زړه بد دی
ځوانان ایسار کړي پالنګ تش کور ته لیږینه

د تورو زلفو په ځنګل کې
یار په منګول کې ګرځوم چې ورک به شینه

د تورو سترګو دیدن راکړه
راباندې جوړ کړه بیا د خاورو امبارونه

د ټپو وار راسره کېده
ماته بې واره ټپۍ خوند نه راکوینه

د ټپې وار درباندې راغی
شفتل خور که رنګ دې زېړ و تښتېدینه

پښتو لنډۍ

د ټولو بدو به توبه کړم   جانانه ستا د مینې نه توبه کومه
د جانان ژبې ته حیران یم   څومره خوږې پستې خبرې پرې کوینه
د جانان غم زما سایه ده   چې چېرته ځم زما نه مخکې وروسته ځینه
د جانان مرګ راته اسان دی   چې دی ولاړ وي زه به بل ته وخاندمه
د جلا لا ګودره وران شې   په جنکو دې سا لنډۍ ولګاو نه
د جنازې بازو مې نیسه   چېرته به ما په راستۍ خوله درکړې وینه
د جنکو کاپرې سترګې   لوګی بهانه کړې ژړا یار پسې کوینه
د جنۍ ځانګې وانګې ونه   ربه زمونږ په کور یې راولې خاښونه
د چا په شنې سترګې خوښېږې   څوک به په تورو سترګو ځان قربانوینه
د خپل وطنه به دې ورک کړم   ما په ملالو سترګو ډېر ورک کړې دینه
د خولې مې تورې وینې لاړې   زه د هجران ښامار په زړه خوړلی یمه
د ډاره غږ کولی نشمه   د سوال یارې ده اوس به ګډه وډه شینه
د روغیدو تمه مې نه شته   جانان په غشو د ښو ویشتلی یمه
د ریبارانو ځای جنت دی   خدایه زما ریبار له ورکړې دوزخونه
د ریبارانو ځای دوزخ دی   خدایه زما ریبار له ورکړې جنتونه
د زړګي سره ناچارې ده   مین په تا یم ناز د ډیرو خلکو وړمه
د زړه دپاسه مې امبار شه   د جانان غمه د عمرونو ځای دې یمه
د زلزلې پشانتې راغلی   زه دې محفل کې د خبرو وویستمه
د زلفو تار مې اوبو دروړو   په غم شریکه مینه نیسه ګودرونه
د سپینې خولې قیمت دې وایه   که سر پرې درکړم باقي دار به څومره شمه
د سپینې خولې یاران دې نور دي   شفتلو پنډو ته دې زه نیولی یمه
د سترګو جنګ دی ورته ټینګ شه   کاړه واړه بانه په زړه ویشتل کوینه
د سور سالو مېرمن ته وایه   نور دې د ژوبلو زړګو نه اخلي ازارونه
د طالبانو دا عادت دی   د وظیفې سره مې ګوتې تاووینه
د غرغرې میدان ته راشه   سبا مې ستا په تهمت دار ته خېژوینه
د غرور جام به دې نسکور شي   په عاشقانو باندې مه کوه ظلمونه
د فکر ټال دې راته جوړ کړو   ته رانه لاړې زه یوازې زنګېدمه
د کبرجن جانان د لاسه   د زړه دپاسه مې پولۍ ولاړې دینه
د کشمالو منجیله وکړه   چې خو شبوی دی د منګۍ د بیخه ځینه
د کوه قاف غر ته ختل دي   څوک چې یاري د بې وفا سره کوینه
د ګلاب مینځ کې ګل وچیږي   چېرته عاشق سرې به لاس وروړی وینه
د ګودر غاړه ورته نیسه   د نجلۍ خوی د مرغاوۍ دی رابه شینه
د لرې مرم د نږدې سوزم   افغانستانه زغم د دواړو نه لرمه
د لنډۍ ونې نه دې ځار شم   لکه سیسۍ چې په کمر ولاړه وینه
د ماز د یګر ګودره وران شې   په خندا درشم په ژړا درنه راځمه

پښتو لنډۍ

د مازد یګر ګودر ته راشه
ما په منګی کې پراټي راوړی د ینه

د مازد یګر ګودر له راشه
زه به منګی په لپو ورو ،ورو ډکومه

د مازد یګر ګودر له مه ځه
پیغلی ابو پر ځای و یني دکو ینه

د مرګي هسې نوم بدنام دی
زه د جانان میني پخوا وژلی یمه

د مړوند خوب چې چا لیدلی
د بالښت خوب ورته مزه نه ورکوینه

د مساپر یار زنکدن دی
مخ یې وطن ته کړئ چې سا یې وخیږینه

د مسافرو ډلې راغلې
زما د یار ډله وروستۍ ده رابه شینه

د ملکنډ د سر توتي وای
په اور ستي وای تهمتی نه وای مینه

د ملنګانو سره مل وای
ګډ په ځنګل وای چې مې نه لیدای غمونه

د ملنګۍ کچکوله مات شې
چې در په در دې ګرځوم تش دې راوړمه

د منکو ټو کتار یې جوړ کړو
لنډۍ بازار یې په ګودر ولګاونه

د منګوټو کتار یې جوړ کړو
لنډی بازار یې په ګودر ولګاونه

د نازکتو دې اثري کړم
د کړس خندا دې لېونی د دنیا کړمه

د ناستې ځای دې راته ښایه
چې زه په هغه ځای کې وکرم ګلونه

د نیمې شپې راتګ دې ورک شه
زه په توده بړستن کې نېغه کیناستمه

د نیمې شپې سندرې خوند کا
څوک به مین وي څوک به ورک له ملکه وینه

د وطن تیګې مې خوراک وای
نه وای خوراک مې په پردي وطن ګلونه

د وفا تمه تربنه مکړه
بې وفایي خو د هر ښکلي عادت وینه

د یار یوه شوه زما بله
نصیبه داسې سوال مې کله کړې ونه

د یدن دی سین کړه را لا هو کړه
زه په غاړه دګودر ولاړه یمه

دا اوسني زلمي د څه دي
د جنکو پسې د پیازو غوټه وړینه

دا به د پاک الله رضا وي
چې د ځوانۍ عمر په غم کې تېرومه

دا به له ما نه پوره نشي
چې هر ساعت دې په جرګو پخلا کومه

دا په ځیر ځیر چې در ته ګورم
ما درکې نښې د یارۍ لیدلې دینه

دا خو انصاف نه دی جانانه
چې دې مین کړم اوس مې نه کړې تپوسونه

دا خو د استا د یارۍ ټس دی
چې په زېړي مازدیګر کډې بارومه

دا خو مې زړه دی چې لا ټینګ دی
دومره غمونه دریابونه وچوینه

دا دا مې نه درکوي تاله
راشه زما په دا دا وکړه تعویذونه

دا ستا به هېر وم که په یاد وم
زه چې قدم په قدم ږدم تا یادومه

دا ستا په سترګو کې پیریان دي
چې په تا راشي غوټې ماله راکوینه

دا ستا په مینه مې سوګند دی
ما دې خدای نه لري چې تا به هیرومه

دا ستا د دوه ورځو خندا وه
زه به ژړا درپسې ټول عمر کومه

دا سر ترلې مور دې مړه شه
چې پیشو میو کړي دا به نېغه ناسته وینه

دا سر ترلې مور دې مړه شه
د ورځې خوب کړې د شپې تا رانه ساتینه

دا سرې منګولۍ نرۍ غاړه
ګودر ته لاړه برګ منګی ترخکې وړینه

ټولونکی: هیواد شېرزاد

پښتو لنډۍ

دا لېونی لېونی ګرځه
په چم کې ګرځه چې ډاډه دربانديږ يمه

دا ما پخپله په ځان کړي
که مې ددې نه حال بدتر شي خوښ پرې يمه

دا مخامخ دېواله پرېوزې
تانه پناه دي تورې سترګې شنه خالونه

دا نازولې لورد چا ده
چې هر سبا توروي سترګې ږدي خالونه

داده ګودر غاړه راواخله
لکه زخمی هیلۍ په ډبکې ناسته يمه

دا سري منګولی نرۍ غاړه
لکه کو تره په مکيز ګودرته ځينه

دځان عزت که چېرې غواړې
مدام کوه دنورو خلکو عزتونه

ددې ګودر غاړې ته ګوره
نری لوګی دی پېغلې زړونه وريتوينه

ددې نه لاوړوکی ښه وم
دجنکو سره به يو ځای ګرځېدمه

دريغه چې زه ديار کفن وای
چې په لحد کې ترې چاپېره وای مينه

دګودر خواکې وني کيږده
چې شا ليلا منګۍ په سيوری ډکوينه

دګودر زر اجازت راکړه
ما ته کو څه کې جنکی ولاړی دينه

دګودر غاړه به ښا يسته کړی
ورله روان شول د بلبلو کاروانونه

دګودر غاړه پری ښايسته ده
ځا نګه دی خدای شامدام روغه لرينه

دګودر غاړه دي اغزي کړه
په سترګو ړوند شی بخملی پڼې لرمه

دګودر غاړه ورته نيسم
زما جانان پردی لار تللی رابه شينه

دګودر غاړه ورته نيسه
دجنلۍ خوی دمر غاوی دی رابه شينه

دګودر غاړه ورته نيسه
ليلا دجنو ميره ده مخکې دربه شينه

دګودر غاړهيې ناغه کړه
زلمو په غاړهکړه دصبر تاويزونه

دګودر هر بوټی دارو دی
چې پری لګيږی د نجونکو پلونه

دګودر هر بوټی دارو ده
چې لګيدلی پری د پيغلو پلونه

دګودر هر بوټی تازه دی
هرمازد يګر پری جو نې سترګي لګوينه

دګودر هر بوټی دارودی
جونی پری هره ورځلا سونه لګوينه

دګودر هر مازد يګری ښه وې
چې جونې ټولی ماز د يګر سيل له راځينه

دمازد يګر اوبوله مه ځه
په ګودر زانګی دکوډګرو تاويزونه

دمينې دغه ننباني دي
ديوهٔ زړګي نه بل ته لاره تللي وينه

دونيا د يار له سره ځار کړه
دونيا به تل وي ياران کله کله وينه

دې پورې کلي کې مين شوم
ملک يې ځوک دی ننواتې ورليږمه

ډولۍ يې ودروه غمازه
چې اخيري ديدن يې وکړم بيا دې ځينه

ډيوه رڼا کړه خوله مې واخله
سبا به وايې چې ما خوب ليدلی ونه

ډيوې مې بلې په مزار کړه
چيرته وختونو کې د مينې يار دې ومه

را پسې مه غيپيږه سپيه
ستا د مېرمنې په سلا راغلی يمه

راځه چې دواړه ټال کې کښنو
ټال به بهانه کړو سينې مينځ به جنګونه

راځه چې دواړه سره يو شو
زما ستا ځوک دي چې مونږ پخلا کوينه

راځه چې دواړه وطن پرېږدو
وروستۍ خبرې به سپين ږيري جوړوينه

Hewad Afghanistan
www.hewad.com

ټولونکی: هيواد شبرزاد

پښتو لنډۍ

راشه اینه د سمال دې واخله   نه دي ياري كړم نه دې ننبې ګرځومه
راشه په زړه مې ګوتې کېږده   چې عاشقي مې درمعلومه شي مينه
راشه په زړه مې ګوتې کېږده   ياره په تا دي که په ما دي ډېر غمونه
راشه په سترګو کې مې خوب شه   زه شوګيرو د ببلتانه وهلی يمه
راشه زما په څنګ کې کېښه   چې درته وو ايم د سوي زړه حالونه
راشه زما په څنګ کې کېښه   که تمباکو غواړې خولګۍ به درکومه
راشه زما په څنګ کې کېښه   که ته شرمېږې لاس به زه درواچومه
راکړی ګل دې ببېرته واخله   زه د هجران په سفر ځم مړاوی به شينه
رامعلومېږي يار مې بايلود   د ببلتانه په جوارګرو واوښتمه
رب دې په مخ ږیره ښکاره کړه   چې د غرور کنډول دې دړې وړې شينه
رب دې زما کړه خپله ياره   ما ستا په سر باندې اخيستي تُهمتونه
رنګ به مې ولې نه توريږي   ما يې د غېږې لونګين خوړلي دينه
رنګ به مې ولې نه ژيړيږي   په ما يې کړي د زعفرانو تاويزونه
رنګ به مې ولې نه ژړيږي   چې مې اشنا د ماشومانو خوی کوينه
رنګ مې په تاپسې ژيړيږي   کم عقله مور مې د زېړي دارو کوينه
ريبار مې ډېر ګړندی راغی   چې مرور اشنا به څه ويلي وينه
ريباره خدای دې سزا درکړي   لېږلی ما وې بند دې ځان ته وتاړنه
ريباره ښه سوچ پکې وکړه   جانان ښايسته دی که خدای زه لېونۍ کړمه
زړګيه صبر شه مه ژاړه   تل به اشنا په سفر نه وي رابه شينه
زړګي ته ډيرې پلمې اوکړم   د يار سرې شونډې په پلمونه هيروينه
زړګيه پام چې مئين نه شې   اوس معشوقې په زړه داغونه لګوينه
زړګيه ځان ورته تکړه کړه   اشناد سپين مخ نه نقاب پورته کوينه
زړګيه خدای خبرکه روغ شې   د کږو وريځوپه خنجرخورې ګوزارونه
زړګيه دا دې زما حال کړ   د يار کوڅه کې د ديدن غواړم خيرونه
زړګيه صبر دې په خدای شه   په هغه ګل چې نازيدې د بل چا شونه
زړګيه صبر دې په خدای شه   جانان په غټو خلکو ځان حسابوينه
زړګيه صبر شوې که نه شوې   که صبر نه يې له ګړنګ دې غور ځومه
زړګيه صبر شه مه ژاړه   څوک چې سرې شونډې ښکلوي رنځور به وينه
زړګيه صبرشه مه ژاړه   ستاپه ژړاا شنادنازخنداکوينه
زړګيه مه يې رانه غواړه   د جانان کلي نه پرون را غلی يمه
زړګيه مينه پکې نشته   نن واړه ښکلي د لباس خندا کوينه
زړګيه هلته پاتې کيږې   چې په سيخونو دې ټومبي په اور دې ږدينه
زړګی زماروغ ليونی شو   اوس رانه غواړي د پردۍ څنګل خوبونه
زړګی مې تاسره بندي دی   د خدای لپاره بندي ښه ساته مينه
زړګی مې ټول پرهرپرهردی   د يارد زلفو په تارو به يې ګنډمه

پښتو لنډۍ

زړګی مې نشته چیرته ورک دی
زیری به ورکړم که جانان موندلی وینه

زړه په مثال د سوداګر دی
چې چېرته خوښ شي هلته واړوي بارونه

زړه خو مې یو و چې تا یوړو
کدو خو نه دی چې به ونیسي ګلونه

زړه مې په توپو نه نړیږي
ستا په وړو خبرو دړې وړې شینه

زړه مې په تورو غرو مین دی
د تورو غرو مزل کوم ژړا راځینه

زړه مې په شنو سترګو مین شو
د شنو جنډو زیارت ته ځم چې رضا شینه

زړه مې د خولې په وینا نه دی
که نصیحت ورته سبا بېګاه کومه

زړه مې د سترګو ګیله من دی
چې دیدن ته کړې زه عبس غم تېرومه

زړه مې دورانې کلا برج دی
د غم چیچنې پکې خالې جوړوینه

زړه مې دې ستا په غیږ کې وچوي
چې د چرمو کمیس دې رکګ په وینو شینه

زړه مې ماشوم دی نه پوهیږي
په نیمه لار کې رانه غواړي دیدنونه

زړه مې نري درزونه وکړ
لکه دیوال چې زلزلې وهلی وینه

زلفی یې بیبیا پر مخ خوری کړی
د ماز دیګر ګودر له ځی ځان سنګاروینه

زما پرې هسې نوم بدنام شو
د لیلا سرې شونډې پېزوان خوړلې دینه

زما په تشه خندا مسته
که خوله مې درکړه لېونی به شې مینه

زما په ټول محفل سلام دی
دا مې کلام دی چې اشنا د ټولو یمه

زما په دې وطن کې ځوک دي
جانانه ستا سترګو ته شپې سبا کومه

زما په سترګو کې دې ګل شي
که زه به یې ستا په مینه بل ته غړومه

زما په سر دې منګی مات کړ
اوس به بخیلې مور ته څه بانه کومه

زما په مخ لاړې راتو کړئ
که مې د ننګ ګولۍ په شا خوړلې وینه

زما جانان د کوچو سپین دی
د پیرنګي سره نوکر دی تور به شینه

زما جانان ګل د پروتې
نرۍ یې ګوتې میرزایي راته کوینه

زما جانان ګل د خاټول دی
عالم پرې ټول دی ماله ځای نه راکوینه

زما د ځایه نصیب کم دی
چې په کتاب د سکندر ګورم فالونه

زما د حاله خبرداره
پروردګاره زما واوره فریادونه

زما د زړه په سر یې لیکه
هېر به مې نشي که مې خاورې شي هډونه

زما د زړه توتي کم عقله
ته په تنکو څانګو کښېنې ماتې به شینه

زما د زړه ناچاره رنځه
نه دې دارو شته نه دې حال ویلی شمه

زما د لرې وطن یاره
رب دې سپوږمۍ کړه چې دې وکړم دیدونه

زما د مینې کور دې وران کړو
غمازه ما درسره څه بد کړي وونه

زما د وینو رنګ دې ورکړ
د سور سالو دې هر ځای کیږي صفتونه

زما د یار داسې خندا ده
د سلو کالو مرور پخلا کوینه

زما دې ځوانه ځواني اور کړه
په تا دې اور شي د همزولو مجلسونه

زما دې څه وکړل چې لاړې
نری نری زړګی به ستا راپسې چوینه

زما دې زېړی شي ستا دې تبه
په طبیبانو به جوړه ګرځو مینه

پښتو لنډۍ

زما لالیه لېونیه
ته لېونی شوې زه دې هم لېونۍ کړمه

زما نه پاتې شوې وطنه
لکه مرغۍ په بوټو شپې درته کومه

زما همزولي ملایان شول
زه د جانان مینې د علمه وویستمه

زما سپېرهٔ قسمت ته ګوره
خلک شاهان شول زه کچکول په غاړه یمه

زموږ د کلي نجونه مړې دي
یا وخت خراب دی چې ګودر له نه راځینه

زه به شړۍ له ځانه تاو کړم
دا ستا جوړه به له بخملو جوړومه

زه به نوکره ورله بوځمه
خو شینګو دې تنور نه لمبه کوینه

زه په عاشق سړي پوهېږم
د دروازې په ځنځیر ځان مشغولوینه

زه په عاشق سړي پوهېږم
یا یې رنګ زېړ وي یا یې شونډې وچې وینه

زه په ګلونو اموخته وم
پردی وطن دی ځنې تشې ګرځومه

زه چې دا سور سالو په سر کړم
د کلي نجونې په سیالۍ راسره ځینه

زه چې سهر د خوبه پاځم
د کلیمې سره دې سمه یادومه

زه چې سهر له خوبه پاځم
اول سلام د کبرجن اشنا کومه

زه چې ماشوم ومه پاچا وم
اوس چې زلمی شوم د غمو ټیکه دار شومه

زه دې قربان تر هغه چا شم
چې د پښتون قام د راتلونکې غم کوینه

زه لېونو سره خوشال یم
زما یې خوښ دي دا شلېدلي ګرېوانونه

ژوند کې یې غم لیدلی نه و
چې شوه مینه ډېر یې ولیدل غمونه

ژوندون خوګټه سرمایه ده
ټول هوښیاران یې په غزت کې تېروینه

سبا به لوړ چنار ته خیږم
باد به پوښتم چې یار مې څه ویلی دینه

سبا مې ستا په تهمت وژني
غولی جارو کړه چې په شړ مې وینې ځینه

سپوږمیه سر وهه راخېژه
یار مې د ګلو لو کوي ګوتې ریبینه

سپوږمۍ به ډېره شي حیرانه
چې شین خالۍ زلفې په شا راواړوینه

سپوږمۍ په غره راپورته کېږه
که مساپر په سیند ګډېږي غرق به شینه

سپوږمۍ راوخته رنا شوه
په سپین مړوند باندې مې ونه کړل خوبونه

سپوږمۍ سلام به درته وکړم
جانان مې مه رسوا کوه ماته راځینه

ستا به ګیله له ما نه کیږي
ماته ګیلې له بېلتانه ولاړې دینه

ستا په بڼو مې زړه زخمي شو
د زړه په وینو به دې شونډې رنګومه

ستا په تُهمت مې جامې رنګ شوې
اوس به رنګ شوې جامې چېرته زړومه

ستا په جفا مې پروا نشته
ما ژړوي د رقیبانو پېغورونه

ستا خو به تمه د دیدن شي
په ما پرتې دي تورې خاورې امبارونه

ستا خو په یو تُهمت رنګ زېړ شو
زه د تُهمت رسۍ په غاړه کې ګرځومه

ستا د ګیلاس پشان غړۍ ده
زما شړۍ ده ستا به کله خوښه شینه

ستا لوپټه زما کفن شه
چې تور لحد کې دې ونه کړم ارمانونه

ستادښایست دوران به تېرشي
جانانه مه کوه په ما باندې ظلمونه

سترګو مې زړه ته نقصان پېښ کړ
اوس به ی د باز پشان ترلې ګرځومه

پښتو لنډۍ

سترګې په چل غړوه یاره / دونیا هوښیاره ده رسوا نشو مینه
سترګي خو تا ورکړې خدایه / کنجک بانه یې په زرګر جوړ کړي دینه
سترګې دا ستا سترګې زما دي / ما درته کله د یارۍ ویلي دینه
سترګې دې تورې په رنجو کړه / شونډو له رنګ د دنداسې ورکړه مینه
سترګې دې تورې کړه راووځه / سوداګر ګرځي غټې سترګې خوښوینه
سترګو دې بیا ناغې پیدا کړې / دناغه دارو سترګو څوک طاقت لرینه
سترګه وهل مې درنه زده کړل / اوس راته ښایه د ښو اشارتونه
سترګي خو تا ورکړې خدایه / کنجک بانه یې په زرګر جوړ کړي دینه
سترګي دي ډکي تو مانچي دي / چې د ګودره را ختم ودی ویشتمه
سترګې به هر چا تورولی / په ټول مهالت کې همدا زه په ګوته شومه
سترګې په چل غړوه یاره / اوړکي بازان دي غټې سترګې خوښوینه
سترګې دیدن وکړي مړې شي / شونډو د غم نه وچ پتري نیولي وینه
سترګې دې تورې کړه راووځه / د تورو سترګو سوداګر راغلي دینه
سترګې دې ولې واړولې / د سترګو جنګ د ښو لاندې خوند کوینه
سترګې مې اوباسئ لایق یم / چې بې وفا ته غړېدې مین یې کړمه
سترګې نرۍ تورې مزه کا / دا ګډې وډې سترګې ډمې تورو ینه
سترګی هوسۍ صراحی غاړه / بیا دګودر په لاره مسته یاره له څمه
سر په تېشه وهل اسان دي / فرهاده ګران دي د یارۍ سوي داغونه
سر لاندې غټه تیګه کېده / پردی وطن دی پکې نشته بالښتونه
سلام زما په ځان منظور کړه / د مسافرو سلام کله کله وینه
سورت یاسین راباندې وایه / په ما خولې د زنکدن راغلي دینه
سورت یاسین راباندې وایه / چې مي سختۍ د زنکدن اسانې شه
شال یې په سر اوږی په غاړه / ګودر ته لاړه عاشقان رنځورو ینه
شاه دګودر له لوری راغله / لکه پا چا ورته پیري ولاړی دینه
شاه دګودره روانیږه / زما نړ یږی د زړګی پا خه برجونه
شاه دګودره روانیږه / لکه د بڼ مرغۍ وړه شنه یې خالونه
شو ماز د یګر ګودر له لاړه / په اردلۍ کې سیهلۍ ورسره ځینه
شو ماز د یګر ګودر له لاړه / لکه هو سۍ په لاره اخلی قد مو نه
شو مازد یګر ځان یې سنبال کړو / خپلو همزلو سره کوز ګودر له ځینه
شونډې به یې ولې پستې نه وې / چې د پېزوان سوری پرې اوړی ژمی وینه
شونډې به یې ولې پستې نه وې / مور یې د زېړې غوا غوړي ورکړې دینه
شونډې شربت کړه ماته یې راکړه / زه د هجران په سفر ځم تږی به شمه
ښه ده چې ته له خیره راغلې / کنه ما کند کچکول تړه درپسې تلمه
ښه ده چې ستا له لورې وشوه / چې ملامته درته زه نه شوم مینه
ښه ده چې سترګې دې وړې دي / که چېرې غټې وای خوړلی به دې ومه

پښتو لنډۍ

ښه ده چې شونډې مې اور نه اخلې
د زړه د سره مې لمبې خولې له راځينه

ښه دي چې ستا د ياری خلاص شوم
د شرم باز به مې په ولو ګرځونه

طالبه خدای که به ملا شې
په کتاب پروت يې يادوې شينکي خالونه

طبيبه لاس مې خله ګورې
زه خو اشنا د زړه په سر ويشلې يمه

عاشق سرې له رنګه تور وي
سوی په اور وي معشوقې رټلې وينه

عاشق کم عقل دی چې ژاړي
باران په تيګو باندې څه اثر کوينه

عاشقي لال بېلتون ښامار دی
ځوک چې د لال تمه کوي ښامار به يې خورينه

عاشقي لويه پاچاهي ده
چې معشوقه يې په طرف ولاړه وينه

عاشقي مه کوئ عالمه
بس کړه چې زما په ځوانۍ اور ولګېدنه

عاشقي وای جدايي نه وای
خدايه په درکې به دې څه کم شوي وونه

عالمه څنګه ترې توبه کړم
ما پرې اخيستي دي د کلي تهمتونه

عالمه يو تر بل ځاريږئ
ما د مجلس ياران ليدل چې خاورې شونه

عالمه يو له بل ځاريږئ
مرګ راپسې دی نيمه خوا به پاتې شونه

عزرايل هسې ځان بدنام کړ
زه د جانان مينې پخوا وژلې يمه

عطر مې پورې په کفن کړه
په تار د زلفو دې ليلا ورکړه ټکونه

عمر چې تېر شي اشنا هېر شي
ستا دې قسم وي چې ما هېر نکړې مينه

عمر دې ډېر شه خپله ياره
زما د زړه ستنې په تا ولاړې د ينه

غرور په حسن ناداني ده
حسن د ژمي مازديګر دی تېر به شينه

غل خو په توره شپه کې غلا کړي
تا رانه زړه په رڼا ورځ وتښتوونه

غم دې دا ستا نه وفادار دی
ته کله کله غم دې تل راسره وينه

غم دې راځي زه پرې خوشحال يم
بې غمه خدای دې عاشق تل په غم کې وينه

غم کې پيدا په غم کې لوی شوم
په غم مين په غم به تور لحد ته ځمه

فقيره کبر پکې مکړه
چې ليلا خاورې درکوي تره پنډونه

قبر مې څنګ کې ورته جوړ کړئ
چې مرور جانان په ګور کې پخلا کړمه

قبر مې لوخ کړه حال مې ګوره
په څُمارو سترګو مې پرېوتل ګردونه

قرضدار مې نه يې چې پټ ګرځې
زه خو دې بس د ښکلي مخ ديدن کومه

قسم په خدای باور پرې وکړه
د تش ديدن پسې دې اوښکې تويومه

قسمته خدای لپاره ويښ شه
ځوک تر قيامته پورې نه کوي خوبونه

کابل ته مه وايه چې وران شي
کابل کې شته دی پښتانه ببر برېتونه

کاغذ ليکلی ترېنه واخلئ
د ننۍ زمانې يار دی ټګ به وينه

کاغذه داسې وخت کې ورشه
چې د ماښام په ډوډۍ ناست وې وژاړينه

کاغذه لاړ شه په هوا شه
اول ترې ځار شه بيا پرې وايه سلامونه

کاغذه لاړ شه په هوا شه
په عاشقانو باندې وايه سلامونه

کاغذه والوزه شاهين شه
له خنداشين شه بيا پری وايه سلامونه

کټ د بلۍ سورې ته راوړه
مياشت د بادرو ده لېونی به شي مينه

پښتو لنډۍ

کفن مې کلک وګنډه مورې / د ځوانۍ ټول عُمر پدې کې تېرومه
کله دې غم راباندې بار شي / کله دې مینه په درندو کاڼو تلمه
کوڅه کې اودریږه شیرینې / په ماذیګرکې به ضرور رهلته درځمه
کوڅه کې بیالیلاولاړه / دخوار مین دیدن ته سترګې غړوینه
کوڅه کې ژاړي په سلګوشوه / دچاتصویرته سپینې اوښکې تویه وینه
کوڅه کې ښکته پورته مه ځه / څوک به خبرشي اورسوابه شومینه
کور یې په کلي کې معلوم دی / د بام په سر یې کشمالي کرلي دینه
که ته مې روغ لېونی نه کړې / بیا مې د بنګو پیالۍ مه بوله مینه
که په میوند کې شهید نه شوې / خدا یږو لالیکه بې ننګۍ ته دې ساتینه
که تور اوربل مې میراتیږي / په وطن جنګ دی جانان نه منع کومه
که ته ریښتیا پر ما مین یې / د ګودر غاړه اجاره واخله مینه
که ته مې روغ لېونی نه کړې / د خومارو سترګو به اوباسم سیخونه
که ځان په سلورنګوجوړکړې / چې مرګ دوبولي په تابه ګوته ږدینه
که څوک باچا د زمانې شي / د جانان مینه به یې کوڅو کې ګرځوینه
که د ځوانۍ دوران مې تېر شي / دومره به پاتې شي چې تا پرې ځورومه
که د دولت ناچاري نه وای / ما به جانان په تول د سرو اخیستی ونه
که د زلمو نه پوره نشوه / ګرانه وطنه جنکۍ به دې ګټینه
که د یدن کړې ګودر ته راشه / زه به منګۍ په لپو ورو ،ورو ډکومه
که دیدن غواړې راته ګوره / زه به ډوډۍ په تناره وځنډومه
که دیدن کړي تلوار راوکړه / کور کې څوک نشته زه یوازې ناسته یمه
که دې خندلي راته نه وای / غریب سړی وم خپل ژوندون به مې کوونځ
که دی زما دیدن یاد یږی / د ګودر غاړه اجاره واخله مینه
که زړه ته سل تسلي ورکړم / سترګو لیدلی جانان کله هېروینه
که ستا نه سل ځله توبه کړم / په ما مین زړه مې توبې نه قبلوینه
که سړنی اوړی خدای وکړي / ماته جانان د سور پېزوان ویلي دینه
که سلام غواړې خط به درشي / که دیدن غواړې خدای ته پورته کړه لاسونه
که لېونی یې زما خوښ یې / خلک یاري د لېونو سره کوینه
که مرور شې ځان به خوار کړې / جنکۍ کله مرور پخلا کوینه
که مساپر شي بیا به راشې / د تورو خاورو مساپر کله راځینه
که ملامت یم ما دې مړ کړي / چې بې ګناه یم سر مې ولې غوڅوینه
که مور او پلار دې خدای رضا کړل / د ماما ګانو به دې زنې ونیسمه
که مې نصیب د بدو نه وای / په شین چمن به مې منګی نه ماتېدنه
ګلاب د اصله شهزاده دی / رامبېل چامبېل یې نوکران نیولي دینه
ګلونه ډیر درسره راوړه / زه د اوربل د پاسه چتر جوړومه
ګوتې قلم ته په ژړا شوې / لیک به باقي وي مور به تورې خاورې یونه

پښتو لنډۍ

گودر ته ځم راپسې راشه ما په منګي کې پراټې راوړې دینه
گودر ته دواړه خویندې راغلې مشره ویشل کړې کشه غشې ورکوینه
گوره ښېرې به درته وکړم نوره مې مه اخله د خوږ زړه ازارونه
گیلې به ډېرې ورته وکړم که مې یو ځل د سور پالنګ ملګرې شینه
ګل مې د لاسه اوبو دروړه په غم شریکه لا لیه نیسه ګودرونه
ګودر پاچا منګی وزیر دی وزیر همیشه د خپل پاچا سلام کوینه
ګودر په سر مې قبر جوړ کړه چې مات منګی جنکۍ زما په قبر ږدینه
ګودر په سر مې قبر جوړ کړی چې مات منګی پیغلی زما په قبر وینه
ګودر ته ځم را پسی را شه یوه شیبه به دی په شه زړه وو ینمه
ګودر ته ځم راپسی راشه زه به منګی په لپو ورو ،ورو ډکومه
ګودر ته ځم راپسی راشه وخت مازدیګردی چې پری وکړو د یدنونه
ګودر ته ځی په مخه راغلې ګیبی ګیبی پرتوګ دی لاره نه راکوینه
ګودر ته دواړه خویندي راغلی یوه یې ویشتل کا بله یې غشې ټولوینه
ګودر د غدونو څه کم نه دی پکې پښیرۍ شنی پاخی کټه بازونه
ګودر دی عمر له اباد وې مازدیګري پکې وی اخترونه
ګودر دی عمر له ودان وې په دی بهانه د حانان وکړم د یدنونه
ګودر شو ګرم مازدیګر دی لیلا همزولو سره قینج مکیز کوینه
ګودر کې سری لمبی شوی پورته د چا د زړه په دنیا اورولګید نه
ګودر له ځم چې اوبه راوړم په سرو منګلو به یې جانان له ورکومه
ګودر له ځم چې مانګی مات کړم سپو ږمۍ زړه شوه اوس تیاره کې یاره ځمه
ګودر له ځمه خو شحا لیږم چې مې جانان کرلې لاره کې سره ګلونه
ګودر له ځمه را پسی را شه ما په منګې کې پراټي را وړی د ینه
ګودر له ځی او پښو ته ګوري پاچاهی لارکې د خیال مه ږده قد مونه
ګودر له غبرګې خو یندی راغلی ګو له ماری د خمارو ستر ګو کو ینه
ګودرته ځم را پسی راشه زه به منګی په لپو ورو ،ورو ډکومه
ګودرته څی ناوخته کیږی د خیال کاته کوی په اور یې ستی کړ مه
ګودرته راغلی برابره یا خو لګۍ راکړه یا منګی درماتو مه
ګودرکې هره ورځ اختر وې رنګ رنګ پکې وی د خو بانو محلسونه
ګودرکې هره ورځ اختر وې منګي په سر ورله راځی جو نی سیلونه
ګودره بخت دی غلبه دی د پیغلو جنو سیل کوی حیران دی کړمه
ګودره ټول درته لو ګی شم په سور سالو کې لیلا ستا خواله را ځینه
ګور له ځم را پسی راشه منګي مې دوه دي نری ملا مې ما تو ینه
لاړم د خپل وطنه لاړم بې وفا یار راباندې ډېر کبر کوونه
لکه کابل دافغان حق دی داسې مې حق دي دجانان زلفو سرونه
لمونځ چې قضا شي بیا ادا شي نه ادا کیږي قضا شوي دیدنونه

ټولونکی: هیواد شېرزاد

پښتو لنډۍ

له مانه ولې ګیله من یې
کم عقله یاره د پردو اختیار کې یمه

ما په ګودر د جنو ښخ کړی
ګو ندې ملا له پر ما کیږدی قد مو نه

ما خو د لیرې نه صحي کړې
نور دې په تورو زلفو مه وهه لاسونه

ما د کوچې د عمره ځار کړې
د سبایي اور یې بلیږي دوی ترې ځینه

ما د کونړ د سیند نه ځار کړې
زما جانان به پکې مخ مینځلی وینه

ما د ګودر په غاړه خښ کړئ
چې جنکۍ مې مات بنګړي په قبر ږدینه

ما د نصیب نه تېښته وکړه
نصیب زما د لارې مل راسره ځینه

ما دګودر په غاړه ښخ کړی
چې جنکۍ مې مات بنګړی په قبر ږد ینه

ما دې ټوپۍ په سر ګڼله
د جنکو په وار پیدا ورکه دې کړمه

ما زد یګر تل لری خاونده
چې ماز د یګر په ګودر وشی د یدنونه

ما سره سم ګودر له لاړ شه
منګي مې دوه دی نری ملا مې ما تو ینه

ما سره سمه سیالي مه کړه
ما د لنډیو سیپارې ویلې دینه

ما له مې وړی زړګی راکړه
زه وم نادانه په یارۍ نه پوهېدمه

ما له وړوکي ریبار ځار کړې
چې یوه خبره دوه ځلې راته کوینه

ما ویل یوازې زما یار یې
د اختر ټال یې هر سړی دې زنګوینه

ما وې د غمه به دې مړ شم
قسم دی یاره بې نبټې نشته مرګونه

ما یارانه کله کوله
سرتور ولاړ وې له ښېرو دې وېرېدمه

ما یې د وړور د سترګو ځار کړې
ده به د خور سترګو ته ډېر کتلي وینه

ما یې د وړور د سترګور ځار کړې
دا د وړور سترګي یې د خور په شانته دینه

ماته دې دومره دیدن بس دی
چې په کوټه کې پښه نیولی شې مینه

ماته رباب په لاس کې راکړئ
چې زه ده خپلې ځوانۍ ویر پکې کومه

مازدیګر چېرته وې چې نه وې
خورې ورې زلفې په بام ولاړه ومه

مازدیګر پیغلې ښې اغلې
منګي په ولو دګودر غاړې له ځینه

مازدیګر لمونځ دې قبول مشه
دیدن دې پرېښود د ایمان کوې سوالونه

مازدیګر لمونځ رانه قضا شو
نوی مین وم په دیدن نه مړیدمه

مازدیګری دی سوال قبلیږي
خلکو زما په حق کې پورته کړئ لاسونه

مازدیګری دی ښېرې مکړه
ستا به عادت وي ما به ورک له ملکه کړینه

مبارکي راکړئ عالمه
چې پرې مین وم ترې چاپېر مې کړل لاسونه

مبارکي راکړئ عالمه
د تهمتونو سره یار قبوله کړمه

مبارکي راکړئ عالمه
نادانه زه نادان مې یار ورسېدنه

مخ په قبله مې د یار کور دی
لمونځ مې بانه کړ د اشنا دیدن کومه

مخې ته راغله راته ژاړي
د لونګین نه یې ځونډې ورک شوي دینه

مرګیه دومره صبر وکړه
یو مې ځواني ده بل مې ډېر دي ارمانونه

مرګی په تنګه کوڅه راغی
ما وهل سلام هغه وېل کور دې ورانومه

مړ مې د یار په کوڅه یوسئ
چې د نجلۍ د دادا یخ شي اندامونه

پښتو لنډۍ

مساپري په بې غمي کړه ‌ ‌ ‌ زه پښتنه یم په نامه دې ناسته یمه
مساپري دې ډېره وکړه ‌ ‌ ‌ راځه راځه روزي به خدای رارسوینه
مساپري سخته خواري ده ‌ ‌ ‌ باران به اوري څوک به ځای نه ورکوینه
مسافر ته شوې خواره زه شوم ‌ ‌ ‌ خواره دې مور شه چې سفر ته دې لیږینه
مسافر مه وژنئ عالمه ‌ ‌ ‌ چېرته به یې خویندې د دین په تمه وینه
مسافري دې روزي مه شه ‌ ‌ ‌ زه دې په سپینه خولې ویده پرې ایښې ومه
مسافرۍ خوړلیه یاره ‌ ‌ ‌ پیزار اوباسه چې دې تلې ښکلومه
مسافرۍ خوړلی راغلی ‌ ‌ ‌ قربان قربان دې د زړو جامونه شمه
مسافرۍ مې زړه نری کړ ‌ ‌ ‌ چې تش وطن رایادوم ژړا راځینه
مسافرۍ نه ستړی مشې ‌ ‌ ‌ اول خوله درکړم که دې جېب ولټومه
مسلماني په چاکې نشته ‌ ‌ ‌ مرور ګرځم څوک مې نه پخولاکوینه
ملنګه دوه ګټې دې وکړې ‌ ‌ ‌ یو دې خیر ټول کړو بل دې وکړل دیدنونه
منګیه بخت ته دې حیران یم ‌ ‌ ‌ اول دې ښکل کړي بیا دې غېږ ته خېږوینه
منګي کې موری او به نه شتهخ ‌ ‌ ‌ زه د اوبو لپاره کوز ګودر له ځمه
منګي یې ټول په ډنډ غو په کړل ‌ ‌ ‌ د شیطا نۍ منګی په لپو ډکو ینه
منګي یې ټول په ډنډ غو په کړم ‌ ‌ ‌ د شیطانۍ منګی په لپو ډکوینه
منګی به تخرګ ګودر له ځمه ‌ ‌ ‌ دغه یو ځای دی چې بری کیږی د یدنونه
مور یې د کلي شومړې غواړي ‌ ‌ ‌ لور یې په سپینه روپۍ خوله نه ورکوینه
مور یې د کلي شومړې غواړي ‌ ‌ ‌ لور یې د لارې مېلمانه راستنوینه
مور یې ماښو ورته لوګی کړې ‌ ‌ ‌ زیارت له تلې چا به یې مخ لیدلی وینه
مورې توپک کمربند راکړه ‌ ‌ ‌ په ما مینه نجلۍ بل ته ورکوینه
مورې د مخه دې شرمېږم ‌ ‌ ‌ ماله کوژدن چا کره وکړه زوړ دې کړمه
مورې کوچیانو ته مې ورکړه ‌ ‌ ‌ چې تور پېکی مې د هلبند شمال وهینه
مورې کوچیانو ته مې ورکړه ‌ ‌ ‌ کنډک کنډک مستې به خورم غټه به شمه
مورې لنډۍ توپک مې راکړه ‌ ‌ ‌ په ما مینه جینۍ بل ته ورکوینه
مورې لنډۍ توره مې راکړه ‌ ‌ ‌ په دین غزا ده زه خپل ځان شهیدومه
مین زړګي ته مې سلام دی ‌ ‌ ‌ چې تمامي عمر په صبر تېرومه
مینه په تګ راتګ زیاتیږي ‌ ‌ ‌ مونږ کره مه راځه چې زړه دې صبر شینه
مینه په تلو راتلو زیاتیږي ‌ ‌ ‌ کله راځه کله به زه درځم مینه
مینه د مینې پیدا کیږي ‌ ‌ ‌ په مینه مینه دې کتل مین دې کړمه
مینه د مینې پیدا کیږي ‌ ‌ ‌ په مینه مینه دې کتل مین دې کړمه
مینه دروغو زړونو کاردی ‌ ‌ ‌ زموږه زړونه غریبۍ وژلي دینه
مینه کې هر څه هر څه کیږي ‌ ‌ ‌ په تا یوه خبره راغله هېر دې کړمه
مینې دې داسې لېونی کړم ‌ ‌ ‌ په لاره ځم خپل او پردي نه پېژنمه
نارې وهم نارې مې نه اورې ‌ ‌ ‌ هله به یې واورې چې زه تورې خاورې شمه

پښتو لنډۍ

نجلۍ په سر دې منګۍ مات شه / چې په سر کو شونډو دې راشي سېلابونه
نجلۍ د بام په سر کږه شوه / ورسره کوږ شو مهد پانډه ولوېدمه
نجلۍ کږه شوه ماته نشته / د کونډې لور ده مور غوړي ورکړې دینه
نجلۍ که ټوکې د بخمل دی / یار یې نیستمن دی په ژړا له ملکه ځینه
نجلۍ وړه د یارۍ نه ده / کم عقله مور یې ورته سترګې توروینه
نجلۍ ولاړه په لمانځه ده / پېرزو مې نشي تور پیکی په خاورو ږدینه
نری نری لوګی ترې خیږي / د چا په نوې یارۍ اور ولګېدنه
نړۍ مریخ ته رسیدلې / موږ لاتراوسه وړو په خروباندې بارونه
نښې دې ډېرې ما سره دي / نښې دې څه کړم چې دې سترګې نه وینمه
نصیب مې خپل دی را رسیږي / مورې زما په نصیب مه کوه جنګونه
نصیبه وسوزې ایره شي / تندیه مات شې تا کې څه لیکلي دینه
نن خو مې ډیر یادیږې یاره / خدای دې ناڅاپه چیرته راوله مینه
نن د ګودر په لاره مه ځه / لیلا ولاړه ده په زړه ویشتل کوینه
نن مې د قبر خواله راشه / مبارکي د نوي کور راکړه مینه
نه به انځر د ورځې ګل شي / نه به زما زړګی د غمه خالي شینه
نه دې د ځان نه دې د بل کړم / د دادا کور کې دې زړه کړمه ظالمه
وایم چې داسې ځای ته لاړ وای / چې ستا دې ډېرو ناکردو ته وګورمه
وخت د ځوانۍ مې نیمه خوا شو / یار بې وفا شو ارماني به ګودر له ځمه
ودرېدی نشمه غورزیږم / تاو کړي غشي مې د غم خوړلي دینه
ودې ویشتم پورته دې نه کړم / خلک ویشتلی مرغۍ ژر پورته کوینه
وربل یې پوړې پوړې راغی / بخت د هغه دی چې یې پولې ورانوینه
ورشه د یار خبر دې واخله / چې بې دیدنه دې ساته لېونه شونه
ورکه د کور کلي یاري شه / د زنې سر مې دېوالو وسولاونه
وطن به ستا لپاره پرېږدم / چې ستا د حسن دوران تېر شي رابه شمه
وطن د مور او پلاره خوږ دی / جانانه درې واړه پرېږدم تا سره ځمه
وطن مې تن ،تن مې وطن دي / دتن په وینو یې ساتم ترڅو چې یمه
وطن مې ستا له غمه پرېښود / خلکو ته وایم چې نیسۍ اخیستی یمه
ولاړه اوسه چې دې وینمه / چا دې صفت راته کوو راغلی یمه
ولې دې سر په زنګنو کړ / ما په ځوانانو کې خوښ کړې یې مینه
ولې دې مخ زما نه پټ کړ / اشنا غماز درته دروغ ویلي دینه
ولی به زه ور پسی نه مرم / اوږې په غاړه ما زد یګر ګودر له ځینه
هر کله راشې د یار غمه / که سل مې نور وي تا به پاس په تندي وړمه
هر مازدیګر دی لوی اختر دی / ګودره ! ځکه دی صفت هر ځای کومه
هغه دې هېر دي که دې یاد دي / چې د کړکۍ شمال په دواړو لګېدنه
هغه ساعت به کله راشي / چې د اشنا سره به بر ګودر له ځمه

پښتو لنډۍ

یا خو زما په زړه تیاره ده — یا خو په ټوله دونیا پرېوتل ګردونه

یا خو زما نصیب خراب دی — یا خو به ټولې یارانې دغسې وینه

یار مې په اوم کې زه اتم کې — یو کال به پاتې شم چې دواړه یو ځای شونه

یار مې په شنو سترګو مین دی — زه به دا تورې سترګې چېرته بدلومه

یار مې هندو زه مسلمان یم — د یار لپاره درمسال جارو کومه

یاره زموږ کلي ته راشه — یو څه په جیب کې ستالپاره ګرځومه

یارې په تور او په سپین نه ده — دا معشوقې خو غنمرنګې خوند کوینه

یارې په تور او په سپین نه ده — زړه چې مین شي تور او سپین نه پېژنینه

یارې خو تا پرې کړه کمبخته — که ما پرې کړې وای ژړلې به دې وونه

یارې خو تا کړه ما خو نکړه — اوس یې چې لنډه پرې کوې ژړا راځینه

یارې د دنګې نجلۍ خوند کړي — د پلو لاندې سرې غلې تېروینه

یارې د زور خبره نه ده — که زړه دې نه وي بیا دې نه مجبورومه

یارې د شنې لښتې ګوزار دی — چې چا خوړلی رنګ یې ځای ته نه راځینه

یارې دې ټوله د ټګۍ وه — ښه شو چې زر دې په مطلب ورسېدمه

یارې دې نه کوم ډارېږم — د لرې لرې ننداره به دې کومه

یارې دې نه وه خوب لیدل و — څو چې مې سترګې غړولې سبا شونه

یم خړ پښتون خړ مې ژوندون دی — خړو جامو کې به فردوس جنت له ځمه

یو اخیري مصره دې داوي — اخر یې مه کړې د ځوانانو مجلسونه

یو ځلې بیا په دې لار راشه — په پخوانو قدمو دې پرېوتل ګردونه

یو ځلې راغلی خوله مې ورکړه — لار یې صحي کړه په غضب ککړه شومه

یو خو دې غونډه منډه خوله ده — بل دې خبرې په کنډه تللې دینه

یو دې غریب پیدا کړم خدایه — بل دې مین په کبرجنې نجلۍ کړمه

یو زخم نه دی چې به جوړ شي — هزار زخمونه مې په زړه دي مړ به شمه

یو ګوټ اوبه منګی نه راکړه — د وصال تږی یم اوبه بهانه کومه

یو وارې ټینګه غېږه راکړه — بیا دې دا دا له توره ورکړه چې راځینه

یوازې خدای به پرې خبر وي — د خندا ډکه خوله به چیرته ناسته وینه

یوازې ژوند مې په کار نه دی — چې اشنا لاړو زه به تور لحد ته ځمه